

Тарасові Шевченку
в день 26 лютого I

I ще один сьогодні рік минув,
Кобзарю любий наш, від того часу,
Як голос твій замовк для України,
Навік замовкла пісня голосна.
Ще раз нам світить день сумного свята,
Той день, що нам нагадує ще більш
Того, хто нас покинув...
Та не тільки
В цей день ми згадуем тебе. Кобзарю,
Тебе, наш батьку, віщий наш пророче!
Чи зможе той, у кого є хоч трохи
Любові в серці до свого народу,
Хоч день один про тебе не згадати!
Народу син, та син його найкращий,
Ти був його борцем за людську долю.
В часи неволі, злиднів і темноти
Твій дух світив йому промінням сонця.
Як він терпів, корився мовчки долі, —
Твій голос був його болючим криком.
Як він забутий був у цілім світі, —
Ти розповів його колишню славу.
І в час, як ним, мов крамом, торгували,
Ти показав його високу душу.
Ти в серці ніс тягар його великий,
Святий тягар народної скорботи,
І, переливши в слово голосне,
У образах живих живеє горе
Усім очам незрячим показав,
І поки житиме народ твій рідний,
Твоя душа не вмере в його душі.
Твій рідний край не раз оплаче гірко
Того, хто так його оплакав долю.
Ні, не забудемо тебе, Кобзарю,
Довіку.

II

Будем, будем пам'ятати
Нашу втрату, нашу згубу:
Не прибудеш ти співати
Пісню смутку, пісню любу.
Не розкажеш нам про славу
Та про давнії події,

Щоб ізнову в душу мляву
Влити втіхи та надії.
За хвилиною хвилиною,
Рік за роком проминає.
І сумує все Україна,
Що тебе між нас немає.

III

«Тебе нема!» — вже довгий час
Ми кажемо з журбою,
А хто ж зуміє з-проміж нас
Співати за тобою?
Багато нас тепер, співців,
Та в нашій хорі чути
Гучніше інших голосів
Твій голос незабутий.
Багато ми склали слів,
Чимало в їх і змісту,
Та тільки в нас, твоїх синів,
Твого немає хисту.
І ми, так саме як і ти,
Кохаєм Україну,
Готові їй допомогти
Й служити до загибелі.
Ні, в нас, хоч любимо її,
Немає в серці сили,
Бо ми з душі скарби свої
Потроху розгубили.

IV

В твоїх піснях високий творчий геній
Дивує нас.
Як сталося те, що в боротьбі щоденній
Він не погас,
Що не могли йому підбити крила
Неволя й гніт?
А доля їх на тебе наклала
З дитячих літ.
Твоє життя, коли його згадати,
Наводить сум,
Та не могло від тебе одібрати
Високих дум.
І в час, як ти в неволі нудив світом
На чужині,

В твоїй душі все квітло пишним цвітом
Твої пісні.

V

В піснях, що ти покинув нам,
Ти образ дав душі святої:
Вона була величний храм
Любові до сім'ї людської.
Гарячим серцем ти кохав
Усіх, забувши власні рани,
І в слові тільки тих карав,
Хто на людей кує кайдани.
Самотня над Дніпром стоїть
Тепер могила над тобою,
Але над нами тут горить
Твій дух зорею провідною.
